

Siene
wanfordského
opátstva

JULIE
KLASSEN OVÁ

I

MAREC 1820
WORCESTERSHIRE, ANGLICKO

Slečna Rebecca Laneová sa pri myšlienke, že sa do Swanfordu vracia po viac ako roku, striasla, hoci jej srdce v skutočnosti odtiaľ nikdy neodišlo.

Vo vnútri nadhadzujúceho sa poštového dostavníka sa modlila: Prosím, nedopuť, aby pred mojím príchodom vyviedol niečo nerozumné.

V mysli sa jej rozozvučali riadky z posledného listu, ktorý jej poslala ich domáca.

*Správanie Vášho brata je čoraz znepokojivejšie.
Obávam sa toho, čo by mohol urobiť.*

Už som dlhšie nemohla s čistým svedomím s týmto listom otáľať. Kiežby som nebola čakala tak dlho.

Rebeccu opäť zachvátila hrôza, rovnako ako keď si tie slová prečítala po prvý raz. Vyhrážal sa John, že ublíži sebe alebo niekomu inému? Alebo čo sa...?

Rebecca si vzdychla a oprela si spánok, v ktorom jej pulzovalo, o hladké chladné okno dostavníka. Za ním sa v marcovej hmle vlnil vidiecky kraj, na poliach sa ako bodky črtali biele ovce a malé jahniatka.

Onedlho sa nad vrcholcami stromov zjavila veža Kostola Všetkých svätých a takisto vysoké komíny Wickworthu.

Rebecca rukou ukázala na dedinu. „To je Swanford.“

Slúžka vedľa nej zaspala, no lady Fitzhowardová, pre ktorú pracovala, sa pozrela tým smerom.

„Ach, áno.“ Staršia žena jej venovala pohľad. „Tešíte sa, že ste doma?“

Rebecca sa zmohla na úsmev, ktorý sa od nej očakával, a prikývla, hoci nasilu. *Kde je domov?* pomyslela si sama pre seba.

Keď jej rodičia zomreli, vikárstvo, ktoré vlastne aj tak nikdy nebolo skutočne ich, prevzal nový vikár s rodinou. Hájovňa, v ktorej žil jej brat, bola súčasťou majetku rodiny Wilfordovcov. Až na krátku návštevu počas predminulých Vianoc strávila predošlé dva roky života s kuframi a škatuľami v hostincoch alebo hoteloch ako dámska spoločníčka. Možnože by sa časom mohla naučiť byť ako lady Fitzhowardová a namiesto túžby po domove si užívať nekonečné cestovanie. Zatiaľ sa jej to však nepodarilo.

Dostavník zišiel z hlavnej cesty a pokračoval popri gazdovstvách, chalupách a dedine. Za ňou sa za oparom zahalenej zeme dvíhalo Swanfordské opátstvo ako starodávny náhrobný kameň.

Skôr než by v nej mohol pohľad na staré opátstvo, ktoré prestavali na hotel, vyvolať zvyčajnú úzkosť, dostavník s rachotom prešiel popod oblúk a vošiel na príľahlé nádvorie pre kočiare.

Zjavil sa hotelový vrátnik, aby im pomohol vystúpiť. Slečna Jolyová, komorná, sa prebrala a zostúpila ako prvá, aby vydala príkazy, čo treba urobiť s batožinou. Lady Fitzhowardová zišla po schodíkoch po nej, pričom sa z celej sily opierala o vrátnikovu ruku, až kým paličkou nedosiahla zem.

Rebecca šla hneď za ňou. „Smiem si nechať svoj kufor u vás?“ spýtala sa.

Zdalo sa, že komornú táto žiadosť nepotešila, no lady Fitzhowardová súhlasila.

„Áno, samozrejme. Jolyová vám ho vybalí.“

Na nádvorie dokričkal starý muž v hrubom pracovnom odevu a s rýľom v ruke. Zastal a vyblednuté modré oči uprel na lady Fitzhowardovú.

„Fajnová kvetinka...“ zašomral.

Vrátnik ho mávnutím ruky odohnal preč.

Keď sa vychádzkovým krokom pobral ďalej, lady Fitzhowardová sa otočila na Rebeccu.

„Ak vám týždeň s bratom nebude stačiť, dajte mi vedieť. Keď nebudem tu v hoteli, nechajte mi správu na recepcii. Ako som spomínala, rada by som navštívila pár priateľov, kým som tu.“

Rebecca prikývla. „Samozrejme, ďakujem vám. A znova vám ďakujem aj za to, že ste zmenili svoje plány, aby ste ma mohli sprevádzať.“

Keďže ju vrátnik videl chystať sa na odchod, ponúkol sa, že jej dá pristaviť drožku, ktorá by ju odviezla až do cieľa.

Zdvorilo odmietla. Vzdialenosť, ktorú musela prekonať krížom cez dedinu a cez les k hájovni, predstavovala viac než míľu. No deň bol príjemný a jej kabelka ľahká, takže sa rozhodla, že pôjde pešo.

Z hromady batožiny si vzala príručný kufrík a škatuľu, kývla dvom ženám na rozlúčku a otočila sa. Po pár krokoch jej kufrík oťažiel, no v porovnaní s vinou, ktorú na sebe niesla, to nebolo nič.

Rebecca kráčala hore po Abbey Lane, prešla popri rušnej High Street a pokračovala popri dedinskej zeleni, ktorá po oboch stranách lemovala chalúpkami so strechami zo slamy. Keď došla na All Saints Street, otočila sa doprava a prešla popri spoly drevených domoch, ktoré objímali dláždenú ulicu, až k hostincu U labute a husi, odkiaľ vychádzala ostrá vôňa kyslého piva.

Prešla po moste cez rieku a opustila mestečko. Keby pokračovala popri kostole a vikárstve, bolo by to rýchlejšie, no ešte nebola pripravená čeliť všetkým tým bolestným spomienkam.

Ako kráčala popri rieke smerom k lesu, vzduch preťal detský plač, za ktorým nasledovali užialené vzlyky. Obzrela sa, aby našla maličkú trpiacu bytosť, a pod rozložitými konármi duba letného zbadala stáť štvor- alebo päťročného chlapčeka v dlhých pantalonoch s vysokým pásom, ktorý mal gombičkami pripnutý ku kabátiku. Na malých, chvejúcich sa pleciach sa mu rozprestieral široký nariasený golier košele.

Rebecca zložila svoje veci na zem a ponáhľala sa k nemu.

„Čo je? Čo sa stalo?“

Chlapček s mokrými očami a soplíkom, ktorý mu tiekol z nosa, ukázal hore na strom.

Vysoko nad nimi bol v korune uväznený šarkan. Chvost aj špagát mal zamotané v hrčovitých konároch.

„Ach, zlatičko, aká smola.“ Rebecca sa rozhliadla, či nezbadá niekoho, kto by im pomohol. „Kde bývaš?“

Rukávom si utrel lesklý nos a ukázal za rieku, ktorá bola na tomto úseku úzka, k zadnej časti vikárstva.

„A si tu sám?“

Potriasol hlavou a znova začal vzlykať.

Vtom sa zjavilo dievčatko, ktoré bolo o pár rokov staršie než on, a nieslo dlhý papek.

„Tíško, Colin, veď už nie si bábätko. Pokúsím sa dostať ho dolu.“

Keď zbadalo Rebeccu, zaváhalo a potom sa dalo do vysvetľovania: „Toho šarkana dostal spolu s prvými nohavicami“ na narodeniny. Mala som ísť s ním, aby si ho mohol púšťať, no oprel sa doň vietor a nie a nie ustať.“

„Chápem.“ Rebecca si prezrela strom, aby vyhodnotila celú situáciu. „Ja poň pôjdem,“ ponúkla sa. „Ty zostaň tu a dohliadni na svojho brata, dobre?“

Dievča vytreštilo oči a potom sa zadívalo na Rebeccine elegantné cestovné šaty a jej klobúk. „Vy, slečna?“

Rebecca prikývla a odopla si zdobený klobúk – vybrala jej ho lady Fitzhowardová, nie ona sama. Pero by sa mohlo zachytiť medzi konáre. Potom si medzi kolenami uviazala spodničku, aby neodhalila viac, než mala v úmysle.

Znova sa rozhliadla a bola rada, že okrem týchto dvoch detí tu niet nikoho, kto by bol svedkom jej správania nehodného dámy.

Pod neďalekým stromom zbadala zlomené koleso voza, a tak ho prikotúľala ku kmeňu a oprela ho oň, čím vznikol akýsi stupienok. Najnižší konár rástol takmer v jednej línii so zemou, potom sa stáčil hore. Vždy jej pripomínal chobot slona, ktorý trúbi – presne ako to videla v Astley's Amphitheatre. Vetva bola príliš vysoko, aby na ňu dočiahli deti, no keď si pomohla kolesom, podarilo sa jej zdvihnúť jednu nohu tak, aby sa ňou zaprela presne tam, kde sa konár napájal na kmeň a vytváral s ním písmeno ypsilon. Rukami v rukavičkách sa chytila konára a napoly sa vyšvihla, napoly vytiahla hore. Kôra bola v porovnaní s jej jemnými pančuchami drsná – niet pochyb, že budú zničené.

Keď tam bola, narovнала sa a po konároch začala liezť relatívne ľahko ako po rebríku.

---

* Chlapci kedysi nosili najprv sukne, nohavice dostali v rámci prechodového rituálu (pozn. prekl.).

Deti dole pod ňou zatlieskali a ona sa cítila ako jedna z účinkujúcich v Astley's Amphitheatre.

Rebecca sa výšok nikdy nebála a ako dievča sa s radosťou škriabala po stromoch vrátane tohto a vôbec nedbala na doráňané ruky a kolená. No teraz už bola žena, ktorá vyšla z cviku a nemala najlepšiu kondíciu, a ako liezla hore po mohutnom dube, čoskoro začala sťažka dýchať.

Keď už bola pri šarkanovi, sadla si na vhodnú vetvu a poltopánkou sa zaprela do druhej, aby nabrala rovnováhu. Potom sa pustila do únavnej úlohy, pretože musela rozuzliť chvost aj špagát.

Pozrela sa dole na vyčkávané deti. Cez spleť konárov nevidela dievča, no uplakany chlapček bol priamo pod ňou.

„Dostanete ho odtiaľ?“ spýtal sa jej. „Dostanete?“

Zrazu mala pocit, že je v tuneli, a pochytil ju zvláštny závrat.

Celá scéna a takisto úpenlivá prosba jej boli príliš známe a ich ozvena ju preniesla o celé roky dozadu, keď sa v podobnej situácii dívala na uszleneného Johna, ktorý stál pod ňou, hoci vtedy mal o pár rokov viac než tento chlapček.

„Smiem?“ prosíkal. „Smiem? Len tento jeden raz.“

Chcel vyliezť na strom spolu s ňou. Prosil ju o to. Jej rodičia jej dali za úlohu, aby na svojho malého brata dohliadla – aby bol s ňou v bezpečí. Vedela, že John bol príliš malý a takisto príliš nevypočítateľný. No toľko žobronil a fňukal, až sa nakoniec poddala a myslela si, že ak bude pri nej dosť blízko, všetko bude v poriadku. Pomohla mu na najnižší konár, z ktorého začal liezť hore. Ignoroval jej varovné slová a úpenlivé prosby, aby na ňu počkal a aby neliezol príliš vysoko.

S tlčúcim srdcom sa ponáhľala za ním, no skôr než by naňho mohla dosiahnuť, šmykol sa a spadol na tvrdú zem, kde zostal ležať ako mŕtvy...

„Ste v poriadku, slečna?“ zavolalo na ňu dievča a rozohľadlo temný mrak, ktorý jej zahalil myseľ.

„Hm, áno. Len to chvíľu potrvá.“

Zanedlho Rebecca spustila šarkana, ktorého napokon oslobodila, dole do rúk, ktoré sa k nej nedočkavo vystierali, a potom za ním zhodila aj špagát.

Opatrne zliezla, a keď konečne sedela na najnižšom konári, chystala sa zoskočiť na zem. Teraz sa jej z akéhosi dôvodu zdalo, že je vyššie.

Nadýchla sa, aby sa upokojila, zoskočila a tackavo dopadla na zem. Keď sa dvíhala na nohy, zbadala na svojich šatách škvrnu od trávy, a v duchu zastonala. Lady Fitzhowardová má pozorné oči. Načiahla sa dole a úplne zbytočne po flaku pobúchala rukou. Hádám sa Rose podarí odstrániť ho.

Chlapec ju objal okolo kolien, a tak k zeleno-hnedej šmuhe pridal aj svoj soplík.

Dievča sa jej mierne uklonilo. „Ďakujeme vám, slečna...? Smiem sa opýtať, ako sa voláte?“

„Som slečna Laneová a rado sa stalo.“ Rebecca si pozbierala svoje veci a narovнала sa. „Smiem vám poradiť, aby ste si na najbližšie dobrodružstvo so šarkanom vybrali radšej nejaký trávnik v okolí?“

Obe deti s nesmelým úsmevom prikývli a zakývali jej na cestu.

Keď prišla k najbližšiemu mostu pre chodcov, znova prekročila rieku a pokračovala cez Fowlerov les až k chate, ktorá stála za ním. Budova so slamenou strechou patrila kedysi správcovi lesov, no Wilfordovci v súčasnosti zamestnávali len jedného hájnika a chatu prenechali za veľmi výhodných podmienok Johnovi s Rebeccou. S bratom tam žila niekoľko rokov, až kým ju napätá situácia s financiami i bratom neprinútila, aby si začala hľadať miesto ako spoločníčka.

Zaklopala a pri dverách sa zjavila Rose Wattsová, staršia kuchárka a gazdiná v jednom, ktorej milované a povädnuté črty sa pri pohľade na Rebeccu okamžite rozťahli do úsmevu.

„Slečna Rebecca! Aké milé prekvapenie! Vďaka ti, Bože!“

Rebeccou preletel tieň pochybností. „Je to prekvapenie, Rose? Písala som Johnovi a žiadala som ho, aby vám dal vedieť, že prídem. Možno môj list ešte nedostal.“

Žena zaletela pohľadom ku košíku na nízkej skrinke, v ktorej sa kopili noviny a korešpondencia. „Alebo je ešte stále v tejto hromade.“ Rose sa pozrela opäť na ňu. „Dostali ste môj list?“

„Áno, preto som tu. Je John doma?“

„Pravdaže. Vždy je doma.“

Rebecca prebehla pohľadom z jedálne do obývacej izby, no obe boli prázdne.

Rose si vzdychla. „Je vo svojej izbe. Pravdepodobne ešte stále spí.“

„Spí? Veď sú tri hodiny popoludní!“

Gazdinej sa na vráskavej tvári zjavil zvláštny výraz a zamračila sa spôsobom, ktorý vyjadroval čiastočne ospravedlnenie, čiastočne dlhotrvajúce utrpenie. „Je to tak, ako som vám povedala. Celé hodiny je hore, pochoduje sem a tam a šomre si popod nos, potom celý deň prespí. A keď sa s ním snažím o tom porozprávať, nesmierne sa rozčúli.“

Rebecca prešla k dverám bratovej spálne a zaklopala.

„John? To som ja, Rebecca. Som doma.“

Žiadna odpoveď. Zložila si klobúk i rukavice a skúsila to znova. Stále bez odpovede.

Aby sa zbavila narastajúcich obáv, prešla dolu chodbou k hosťovskej izbe, kde zvyčajne spávala, aby si odložila kufrík. Otvorila dvere a ostala ako omráčená. Celá izba bola hore nohami. Medzi dverami a posteľou bol bez ladu a skladu položený stolík, na ktorom sa všíla kopa zväzkov papiera – rovnako to vyzeralo aj na posteli. Krížom cez izbu bol natiahnutý povrázok, z ktorého viseli hárky papiera. Nočný stolík a komoda so zásuvkami boli zahádzané príručkami, kalamármí,

obhorenými sviečkami, kávovými šálkami, taniermi, kôpkami oblečenia a bola tam dokonca Johnova viola, na ktorej, pokiaľ vedela, nehral celé roky.

Rose zastala za ňou na prahu dverí. „Mrzí ma to, slečna Rebecca. Túto miestnosť zabral ako svoju pracovňu a skladisko harabúrd. Keby som bola vedela, že sa chystáte prísť, bola by som ho požiadala, aby to tu upratal – alebo by som to bola urobila ja sama. Čo si len o mne musíte myslieť! No na svoju obranu musím povedať, že John ma zamestnal prepisovaním jeho najnovšieho rukopisu.“

„Chápem.“

Rebecca rukou ukázala na strany, ktoré viseli na špagáte. „Prečo sú tu?“

„Myslím, že na ne niečo vylial a teraz ich tu suší.“

„Rozumiem. Dnes budem... ehm, spať na pohovke a zajtra to tu dáme do poriadku.“

„Dobre. Poďte so mnou do kuchyne. Musím vám ešte niečo povedať.“

Rebecca si s Rose sadla za poškriabaný drevený stôl, aby si dali šálku čaju.

„Zistila som,“ začala staršia žena, „že odkedy som vám napísala, jeden konkrétny spisovateľ, a vy uhádnete, koho mám na mysli, napísal do hotela Swanfordské opátstvo, aby si tam zarezervoval izbu. Počula som to priamo od Cassie Somertonovej – pracuje tam ako gazdiná. Prišiel včera večer a po dedine sa to rýchlo šíri. Mám strach z toho, čo by John mohol urobiť.“

Rebecca prikývla a zaliala ju ďalšia vlna strachu. Prečo bol ten muž v Swanforde?

Ako dopíjali čaj, objavil sa správca majetku Wilfordovcov a Rebecca sa opäť pokúsila zobudiť svojho brata.

„John?“ sykla spoza zatvorených dverí. „Prišiel pán Jones kvôli nájomnému. John?“

Vo vstupnej chodbe muž so stoickým pokojom prestúpil z nohy na nohu. „To je v poriadku, slečna. Nechcem pokaziť váš príchod domov. Vrátim sa inokedy.“

„Ďakujem vám, pán Jones,“ odpovedala mu Rebecca s tvárou červenou od hanby. „Ospravedlňujem sa za neprijemnosti.“

Neskôr, keď Rose začala na stôl prestierať taniere s jedlom, to Rebecca skúsila znova. „John? Večera je takmer hotová. Prosím, pridaj sa k nám.“

Žiadna odpoveď. Pritlačila si čelo o tvrdé drevo a ozvala sa žalostivým hlasom: „John? Odpovedz mi. Začínam si o teba robiť starosti.“

Napokon sa vrátila do kuchyne. „Máte od tej izby kľúč, však?“ spýtala sa.

Rose prikývla a nalievala omáčku do omáčnika. „Raz, keď mi neodpovedal, som ho použila, no rozzúrila sa a varoval ma, aby som to už nikdy viac neurobila.“

Rebecca nadvihla bradu. „No *mňa* nevaroval.“

Rose vybrala zo zväzku kľúč, ustarostene stiahla obočie, okolo ktorého sa jej vytvorili vrásky, a podala jej ho. Rebecca jej to nemala za zlé. Aj ju trápili obavy. Obavy, že jej brat si mohol nejako ublížiť.

Rebecca rázne prešla k jeho dverám, zhlboka sa nadýchla a strčila kľúč do zámky. Potom rozhodne otvorila dvere, až pán-ty zaškrípali.

Ležal si tam so zatvorenými očami, napoly vyzlečený a strapatý, medzi dokrkvanými prikrývkami, pokrčenými papiermi, šálkami, prázdnyimi fľašami whisky, menšími, podozrivo vyzerajúcimi hnedými fľaštičkami a taniermi s nedojedeným jedlom. Vzduch bol nasiaknutý sladkastým pachom potu a poka-zeného mäsa.

Zvraštila nos. „John?“

Žiadna reakcia. Srdce sa jej silno roztlklo.

„John!“ zopakovala ostro, prebrodila sa cez tú spúšť až k posteli a potriasla ho za plece.

Zatrepotal viečkami a otvoril oči.

„Čo je?“ Na zmätenej tvári sa mu zračila nevôľa. „Becky? Prečo si tu? Nechaj ma na pokoji.“

Čo to s tebou je? chcelo sa jej kričať, no kvôli hrči v krku nemohla. Vedela, čo s ním je – aspoň do určitej miery. Po tom páde zo stromu už nikdy nebol úplne v poriadku. Zranenie hlavy, ktoré vtedy utrpel, spôsobilo, že bol zmätený, letargický a náladový. Tento stav sa počas uplynulých rokov zhoršoval a vyústil do hlbokej depresie a nestriedneho pitia.

A príčina?

Tú poznala príliš dobre.

Frederick Wilford sa rozhliadal po prijímacom salóne sídla a zrakom zaletel aj do haly, ktorá bola za ním. Všade kam sa pozrel, boli zrkadlá, nábytok a mĺkve hodiny pozakrývané ochrannými bielymi plachtami – už celé dva roky.

Vari sa mi nikdy nepodari nechať všetku minulosť minulosťou? spýtal sa sám seba. *Odpustiť jej... a sebe?*

Zdalo sa, že údery kladivom, ktoré sa ozývali z poschodia, mu búšia priamo v hlave. Pošúchal si pulzujúce spánky, no bez želaného účinku.

Zrazu sa rozleteli vchodové dvere, pretože nejaký návštevník sa neunúval zaklopať.

„Freddy? Som tu!“

Frederick prešiel do haly, aby privítal svojho mladšieho brata, ktorý žil v Londýne, no každý rok chodil dvakrát na návštevu – na Vianoce a na Frederickove narodeniny.

Thomas, elegantný blondiak, si zložil tašku k nohám a podal svoj zvrchník lokajovi, ktorý sa tam znenazdania objavil.

Frederick sa pozrel za brata, pretože očakával, že uvidí jeho komorníka. „Tvoj sluha nie je s tebou?“

„Nie. Zanevrel na mňa a oženil sa, chudáčisko pochabý.“
Potom sa jeho brat rozhlíadal a doširoka roztvoril oči. „Stále tu máš všetko pozakrývané? Freddy, úprimne, toto miesto vyzerá ako mauzóleum.“

„Aj ja ti prajem dobrý deň, Tom. Vitaj doma.“

Thomas potriasol hlavou. „Wickworth mojím domovom nie je už celé roky, vďaka bohu. Kto by tu chcel žiť? Duchovia? Určite nie živí ľudia.“

„Vieš, prečo je všetko pozakrývané. Renovujeme to tu.“

„Naozaj? Myslel som si, že si s tým po Marininej smrti prestal. Nakoniec, bol to jej nápad nechať to tu všetko zmodernizovať.“

„Úpravy plánované na tomto podlaží som odsunul na neskor. Chlapi teraz pracujú na poschodí a dokončujú hostovské izby.“ Rukou ukázal za seba. „Nemôžem tu však naveky nechať ten otvor medzi knižnicou a prijímacím salónikom.“

Jeho bratovi sa zablysko v očiach. „Ako ranu, ktorá sa nie a nie zahojí?“

Frederick sa zamračil.

„Pozri, ja tu už viac nezostanem,“ oznámil mu Thomas. „Nie, keď tu cítiť výpary z farieb a keď tu všade poletuje prach. Po Vianociach som odtiaľto odchádzal s dusivým kašľom. Zostaňme v opátstve – pre teba to bude ako narodeninový darček a pre nás oboch ako krátke prázdniny. Čo na to hovoríš?“

Nad nimi sa opäť ozvalo búchanie kladivom, takže Fredericka hlava rozbolela ešte viac.

„No tak,“ prehováral ho Thomas. „Aj tak tam usporadúvaš stretnutie ohľadom zavlažovacieho kanála. A okrem toho, kedy si naposledy strávil pár nocí mimo tohto domu?“

A mimo všetkých spomienok, ktoré sa naň viažu... Frederick dodal v duchu. „Dobre teda. Za predpokladu, že majú voľné izby.“

Thomas sa žiarivo usmial. „Skvelé. Nebudeš to ľutovať. Budeme sa mať výborne.“

Frederick o tom veľmi pochyboval.

Ráno, kým Rebecca ešte spala na pohovke v obývacej miestnosti, sa jej brat vyvalil z izby s hrbou papierov v ruke.

„Je to osud, že si teraz tu, Becky.“

Rebecca sa prebudila a vyľakane si prezerala bratov zanedbaný zovňajšok a horúčkovitý pohľad. „Spal si vôbec?“

Potriasol hlavou, takže mu mastné vlasy padli do čela. „Celú noc som bol hore a premýšľal som, takže som dospel k rozhodnutiu. Ty sa na odovzдание môjho rukopisu hodíš najlepšie.“

Ovládol ju zmätok. „Čože?“

„Pokúšal som sa ho poslať priamo iným vydavateľom, no všetci ho odmietli. Väčšina si ho ani neprečítala. ‚Zásielka neprebratá!‘ Mám len jednu šancu – ak ho Oliver odporučí *svojomu* vydavateľovi.“

Rebecca sa s námahou posadila. „No urobil by to? Vzhľadom na to, akú máte minulosť?“

„Rose spravila druhý rovnopis. Kým ho neodporučí svojmu vydavateľovi, nemusí vedieť, že som ho písal ja. Použijeme pseudonym.“

Rebecca premýšľala nad jeho plánom a cítila, ako sa jej sťahuje obočie. „Bude v hoteli aj pán Edgcombe? Stretla som ho v ten deň, keď sme...“ Vetu však nedokončila, pretože nechcela Johnovi pripomínať tú neradostnú udalosť, a tak namiesto toho povedala: „Možno by som mohla dať rukopis rovno jemu.“

John pokrútil hlavou. „William Edgcombe pred vyše rokom zomrel. Na jeho miesto nastúpil jeho brat Thaddeus a ani on neprijíma nevyžiadané rukopisy.“

„Potom by sme sa možno nemali spoliehať na sympatie pána Olivera a mohli by sme mu pripomenúť, čo ti dlží.“

John si sadol na pohovku k jej nohám. „Nie, Becky. Nespomínaj ma. Vieš, že ho to dá do pozoru. Pravdepodobne by celý rukopis od zlosti spálil.“

„Alebo ukradol,“ zašomrala Rebecca.

„Možno. No ak chcem so svojou prácou podstúpiť riziko, je to moje rozhodnutie.“ Johnovi zažiarili oči. „A ak ju znova ukradne, tentoraz budeme pripravení. Máme kópiu a Rose svoju knihu čítala. Možno by si si mohla pár kapitol prečítať aj ty, pretože minule sa ti to nepodarilo. Potom by to nebolo už len moje slovo proti tomu jeho.“

Zaplavili ju výčitky svedomia. Jeho pád zo stromu nebolo jediné zranenie, za ktoré sa cítila zodpovedná.

„Inú možnosť nemáme,“ pokračoval John a zvyšoval hlas. „Toto je jediný možný spôsob.“

Rebecca Ambrosovi Oliverovi nedôverovala a nemohla uveriť tomu, že jej brat by to dokázal.

„Nemyslím si, že bude múdre...“ povedala miernym hlasom.

„Prestaň!“ skočil jej do reči. „Nehovor o veciach, ktorým nerozumieš. O vydávaní kníh viem oveľa viac než ty.“

Rebecca preglgla ostrú odpoveď a uvedomila si, že jej brat smeruje k jednému zo svojich záchvatov zúrivosti spojených s urazenou pýchou.

Ach, John. Určite neuvažoval rozumne. Bude jeho myseľ ešte niekedy v poriadku? Nájde pokoj?

Položila ruku na jeho pokrčený rukáv. „Musíš mu odpustiť, John – pre svoje vlastné dobro. Zožiera ťa zatrpknutosť.“

Zachmúril sa. „Odpustiť mu? Veď ma okradol. Zničil moje vyhliadky aj moje meno. Nazval ma klamárom. To *ja* by som sa mu mal vyhrážať žalobou za nactiutľhanie – a nie naopak.

A aj by som to urobil, keby som mal viac dôkazov. Alebo peňazi na schopnejšieho právniku.“

Rebecca si vzdychla. Počula to už mnohokrát.

„Nechcem odísť,“ povedala mu. „Práve som prišla. A chcem ti pomôcť...“

„Môžeš mi pomôcť oveľa viac, keď pôjdeš do opátstva,“ nástojil. „Už tu mám Rose. Nepotrebujem, aby sa tu so mnou hašterili dve ženy. A vezmi si so sebou aj svoje veci. Možno to bude pár dní trvať, kým sa ti naskytne príležitosť, aby si sa s ním mohla porozprávať.“

„John, ako slobodná žena nemôžem zostať v hoteli sama.“

„Neubytovala sa tam aj lady F?“

„Nie som si istá. Vravela, že možno pôjde navštíviť zopár priateľov.“

Mykol plecom. „Tak či onak, netreba byť úzkostlivý. Nie je to žiadny londýnsky klub pre džentlmenov. Toto je Swanfordské opátstvo – nesmierne vážené.“

Zvedavo si premerala svojho brata a na pery sa jej tisla ďalšia výčitka, no skôr než mu stihla odpovedať, pozrel sa jej do očí a zaprisahával ju: „Prosím, prosím, Becky, pomôž mi.“

V tej chvíli ho videla ako malého chlapca, ktorý sa jej strapatý driapal do postele s knihou v ruke. „*Prečítaj mi rozprávku, Becky. Prosím.*“

Zhlboka sa nadýchla. „Porozmýšľam o tom.“ Potom sa nachiahla za stránkami papiera, no on ich odtiahol ďalej.

„Tieto nie. Zamažeš ich. Prečítaj si moju kópiu, ak ťa to zaujíma, o čom však pochybujem...“

V žalúdku sa jej ozval ten starý známy pocit viny pomiešaný s nepokojom. Čo má robiť?

Jediné, čo chcela, bolo, aby jej brat bol opäť ako predtým, no obávala sa, že ten John je navždy preč.

S okuliarmi na nose si Rebecca prečítala pár kapitol z Johnovej knihy – *vsutku dosť dobrej knihy*, pomyslela si – a potom rukopis odložila nabok. Prešla do kuchyne, kde našla Rose skláňať sa nad účtami spojenými s vedením domácnosti.

Kuchárka a gazdiná v jednom zdvihla zrak a skrúšene pritom krútila hlavou. „S účtovníctvom som rovnako pozadu ako s domácimi prácami.“

Rebecca sa usadila oproti nej. „John ma požiadal, aby som tú kópiu, ktorú ste napísali, vzala pánovi Oliverovi.“

Rose prikývla. „Začula som to.“

„Mne sa to zdá ako bláznovstvo – nehovoriac o tom, že je to nevhodné. Nevieam, či by som sa o to mala vôbec pokúsiť.“

Rose zdvihla žilnatú ruku poznačenú prácou a chytila ju za bradu.

„Ak chce len toľko, spravte to preňho. Okrem toho, bude lepšie, ak to urobíte vy a nie on osobne. Je to to najlepšie, čo môžeme spraviť, aby sme ho udržali od opátstva dovtedy, kým Ambrose Oliver neodíde.“

Rose mala pravdu. No to posledné, po čom Rebecca túžila, bolo vojsť do Swanfordského opátstva – na miesto, ktorému sa od detstva vyhýba.

Porazenecky si vzdychla, rýchlo sa nanovo pobalila do príručného kufríka a potom sa rozhládla po obývacej izbe, aby skontrolovala, či si niečo nezabudla.

Všimla si, že nad kozubom už nevisí rodinný portrét Laneovcov. Odniesla ho z nejakého dôvodu Rose, alebo to bol John?

Prikročila k rímse a všimla si, že niekto na ňu umiestnil tri skice – otrasné, amatérske a zbožňované. Nakreslila ich jej matka v záhrade patriacej k vikárstvu. Na prvej boli ozdobné vchodové dvere s verandou podporetou stĺpmi, po ktorých sa ťahal zemleň. Na druhej boli dve deti hrajúce sa s loptou. Vedela, že to mala byť ona a John, hoci jednoduchá kresba nepripomínala

ani jedného z nich. A na tretej bol muž v čiernom – jej otec, ktorý stál vedľa starého ružového kra. Spomenula si na kvety vypestované v skleníku, ktoré rodičom položila na hrob, keď bola naposledy doma.

Rebecca sa pozrela nad obrázky, na prázdne miesto na stene. Skice jej prirástli k srdcu, pretože ich kreslila jej matka, no boli len chabou náhradou za profesionálny portrét, na ktorom boli jej rodiča, ona a John ešte ako batola.

Rose sa prešuchtala popri nej s metlou v ruke.

„Rose, kde je náš rodinný portrét?“

Gazdiná zaváhala, a keď zvrátila tvár, vrásky na tvári sa jej prehĺbili.

„Preč. John ho predal.“

Rebecce zamrelo srdce. „Predal ho? Prečo?“

„Potreboval peniaze. Alebo aspoň chcel nejaké získať.“

„Kto by však mohol mať o náš rodinný portrét záujem?“

„Neviem. Nenamaľoval ho niekto známy?“

Rebecca pokrčila plecami. „Myslím si, že to bol Samuel Lienes. Alebo niektorý z jeho žiakov. Bola som vtedy dosť mladá.“ Z tej zrady jej zovrela krv v žilách. „Nemal právo predať ho!“

„Rozumiem, že sa hneváte, moja drahá. No verte mi, nestojí to za to, aby ste kvôli tomu prišli o svojho jediného súrodenca. Vaša rodina, ktorá ešte žije, je dôležitejšia než hocikaký portrét.“

Rebecca silno zavrela oči a roztrasene sa nadýchla. „Asi máte pravdu. Počkám, kým si ohľadom toho s Johnom vyrovnám účty. Teraz nás čaká páľčivejšia úloha.“

2

Rebecca s koženou aktovkou v jednej chvejúcej sa ruke a s kufříkom v druhej kráčala naspäť do stredovekého kamenného opátstva, v ktorom sa odohrávali mnohé detské nočné mory. Srdce jej bolestivo tlklo.

Jedna vec bola vystúpiť na nádvorí, no vojsť do samotného opátstva?

Ako dievča robila, čo mohla, aby sa tomuto miestu vyhla, a radšej zvykla chodiť okolo poľa pána Dodgea, než by mala ísť priamou cestou popri opátstve. Vždy v predvečer Všetkých svätých si deti zo Swanfordu rozprávali príbehy o diabolskej matke predstavenej, ktorá sa potuluje po ruinách kostola, ktoré sa vedľa opátstva váľali ako pradávna mamutia kostra, ktorú Rebecca raz videla na výstave.

Miestne deti dodnes považujú Swanfordské opátstvo za strašidelné miesto obývané dušami dávno mŕtvych mníchov, ktoré prišli o domov – a niektoré aj o život – počas minulých storočí, pretože kresťanské kláštory sa vtedy rušili. Cirkevné majetky si prisvojil panovník a mnohé ikony boli zničené. Neskôr sa

opátstvo dostalo do rúk jednému šľachticovi, ktorý bol oddaný korune, a pôvodné kláštorné budovy zrenovoval a pristaval k nim miestnosti, takže vznikla veľká rezidencia. Sharrington Court bol dvaapolposchodový dom s bridlicovou strechou, krivými murovanými komínmi a bifóriami*. Žili tu mnohé generácie Sharringtonovcov a posledný z ich potomkov zomrel bez dediča pred viac ako tridsiatimi rokmi. Dom zostal zamknutý, no priľahlý kostol s preborenou strechou sa začal rozpadáť. Odvtedy deti vo farnosti skúšali svoju odvahu a navzájom sa vyzývali, kto si trúfne vyliezť na zrútené steny. Tie najodvážnejšie sa v ruinách aj hrávali.

Rebecca si stále pamätala, ako jeden jediný raz vyliezla na vrch čiastočne rozpadnutej steny tohto kostola. Jedno z detí jej narozprávalo toľko strašidelných príbehov, až sa odtiaľ od strachu nedokázala pohnúť.

A potom, keď sa pozrela dole, zbadala Fredericka Wilforda, ako stál pod ňou a na príťažlivej tvári mu pohrával pobavený úsmev.

„Smiem vám pomôcť dole, mladá dáma?“

Zaliala ju vlna úľavy a spolu s ňou aj vzrušenie, ktoré však tajila. Prikývla a s dôverou sa oňho oprela, keď ju skladal dole na zem...

Rebecca zažmurkala, aby tú spomienku odohnala. Kiežby sa mohla toho dievčenského pobláznenia tak ľahko vzdať.

Pred niekoľkými rokmi sa podarilo Sharrington Court predať a po rade finančných problémov ho napokon zrenovovali na luxusný hotel. Napriek tomu Rebecca stále nebola naklonená predstave, že tam vstúpi. Ako tak kráčala po príjazdovej ceste vysypanej štrkom a myslela na duše, ktoré tu prišli o všetko, zježili sa jej chĺpky na krku.

---

* Ide o dvojité oblúkové okná predelené stĺpom (pozn. prekl.).

Zhlboka sa nadýchla a začala vystupovať po dvojkrídlom schodišti, na konci ktorého jej horlivý vrátnik otvoril dvere.

Nečakala, že v mužovi v pôsobivej livreji spozná bývalého komorníka sira Rogera Wilforda.

„Dobrý deň, pán Moseley.“

„Ach, veď to je Rebecca Laneová. Pozrime sa, ako ste vyrástli. Prepánakráľa, teraz sa cítim nesmierne staro! Pamätám si vás, ako ste behali po dedinskej pažiti v šatovej zástere zafúľanej od trávy.“

Sklonila hlavu a cítila, ako jej teplo stúpa hore krkom. „To bolo veľmi dávno. Som rada, že vás opäť vidím.“

„Aj ja vás, slečna. Je to celá večnosť.“

„Cestovala som.“

„Skutočne? Povedal by som, že to musí byť zaujímavé, no pravda je taká, že som domased, ktorý rád spí vo svojej posteli.“

Ponúkol sa, že jej odnesie príručnú batožinu, no pokrútila hlavou a pritiahla si ju bližšie k telu. Nebola si ešte istá, či sa tu ubytuje. Dúfala, že nie.

Zdalo sa, že na tom bude trvať, no v tej chvíli dorazil majestátny kočiar a on sa rýchlo zameral na ľudí, ktorí v ňom pricestovali, a zavolať na dvoch nosičov batožiny, aby podišli bližšie a vzali im kufre.

Rebecca vošla do Swanfordského opátstva sama.

Ocitla sa na mieste, kde bola kedysi vstupná hala s pôsobivo vysokým stropom. Teraz v priestranej hale sídlila recepcia. V jej strede stál majestátny kozub, v ktorom horelo veľké poleno, prechádzajúci do komína s vytesanými prekríženými šablami. Po oboch stranách ohňa žiarili precízne vyleštené ozdobné kozlíky. Plyšový turecký koberec slúžil svojmu účelu a v otvorenom priestore tlmil ozvenu. Na ňom boli jeden pri druhom rozostavané malé čajové stolíky, červené zamatové kreslá a pohovky.

Všetko priam sršalo honosnosťou. Rebecca si myslela, že už jej na taký luxus zvyknutá, keďže cestovala s bohatou vdovou, no dnes tu bola sama – ako dcéra bývalého vikára a teraz aj ako obyčajná spoločníčka – a cítila, že sem nepatrí.

Ktovie, či lady Fitzhowardová je stále tu, alebo už odišla na návštevu k svojim priateľom. Rebecca sem však neprišla za ňou.

Keď váhavo pristúpila k lesklému recepčnému pultu z dubového dreva, recepčný zdvihol zrak a nacvičeným pohľadom si ju prezrel. Možno si mala dať jedny z tých moderných šiat, ktoré jej kúpila lady Fitzhowardová, a nie obyčajné šaty na bežný deň a prostý vlnený kabátik do pásu.

„Smiem vám... pomôcť?“ spýtal sa mladý muž.

Nezdalo sa, že by bol ochotný, a ani jej nebol známy. Musí byť v dedine nový.

„Dobrý deň. Dúfala som, že sa budem môcť porozprávať s pánom Ambrosom Oliverom. Pokiaľ viem, mal by tu byť ubytovaný.“

Pohľadom si ju znova premeral a stisol pery. „Smiem sa vás opýtať na váš vzťah k pánovi Oliverovi? Ste jeho... priateľka?“ Z jeho tónu jednoznačne zaznievalo šokujúce podozrenie.

„Vôbec nie. Chcem sa s ním rozprávať ohľadom pracovnej záležitosti. Týka sa to vydania knihy.“ Nadvihla koženú aktovku ako dôkaz svojho tvrdenia a potom dodala: „Môj brat bol jeho... spolupracovník.“

Recepčný potriasol hlavou. „Pán Oliver nikoho neprijíma. Nechal nám jasné inštrukcie, aby ho nikto nevyrušoval.“

Prebehla ňou hrôza a zároveň úľava. „Možno by som sa teda mohla porozprávať s jeho vydavateľom, pánom Edgecombeom.“

Znova potriasol hlavou. „Pod takým menom tu nie je nikto ubytovaný.“

Od sklamania jej zovrelo žalúdok. Rebecca dúfala, že nevyzerá taká zronená, ako sa v skutočnosti cítila.

Pán Moseley, ktorý sprevádzal nových hostí, ho zahriakol. „Raymond, toto je slečna Laneová, dcéra nášho bývalého vikára. Správaj sa k nej slušne.“

Recepčný nadvihol všetečný nos. „Môžem vám prezradiť,“ povedal jej tichším hlasom, „že pán Edgcombe tu bol včera, aby sa stretol s istým slávnym hotelovým hosťom, a že v najbližších dňoch očakávame jeho príchod na večeru. Viac vám však pomôcť nemôžem.“

„Rozumiem. Nuž, ďakujem vám.“ Rebecca sa otočila a spravila krok nabok, aby uvoľnila priestor pre ostatných, ktorí čakali, kedy od pultu odíde.

Bez toho, aby si všímala okolie, prešla krížom cez recepčnú halu až k jednému z mäkkých kresiel a sadla si, aby porozmýšľala. Kufor si položila vedľa seba. Rebecca by sa najradšej vyhla výdavkom za noc v hoteli, hoci jej brat jasne povedal, že ju v dome nechce, pretože by kritizovala jeho návyky a neporiadnosť. No je v poriadku, aby mladá slobodná dáma zostávala v hoteli sama?

Ak bude nenápadná a bude sa držať od ľudí bokom, možno si jej prítomnosť nikto nevšimne.

Jej pozornosť upútal pohyb na opačnom konci miestnosti. Pozrela sa ponad majestátne fortepiano k imponantnému točitému schodisku, ktoré viedlo na galériu na prvom poschodí. Po schodoch práve schádzal vysoký muž s tmavými vlasmi. Keď ho spoznala, myklo ňou. *Nie on. Nie tu. Nie teraz.* Okamžite odvrátila tvár a modlíla sa, aby si ju nevšimol.

Neskoro.

„Slečna Laneová, ste to vy?“

Silno zavrela oči. Je šanca, že by mohla prekĺznuť preč? Nie. Takže jej vôbec nevyšlo, že sa bude od ľudí držať bokom.

S predstieranou nenútenosťou sa obzrela a dúfala, že si ne všimne, ako sa jej chvejú pery. Vykročil zo schodiska priamo k nej – ako vystrihnutý z jej starých romantických snov, ktoré sa snažila vytĺcť si z hlavy.

„Áno?“ To bolo jediné slovo, ktoré dokázala kvôli stiahnutému hrdlu a rozbúrenej mysli vyrieť.

Ako sa k nej blížil, všimla si, že sir Frederick vyzerá o čosi staršie. Už musel mať tridsaťpäť, no stále bol taký príťažlivý, až sa z toho celá roztápala. A naháňal jej strach ešte viac, než si pamätala.

Po jej nie veľmi nadšenej odpovedi zastal priamo na mieste a úsmev mu vybledol. „Odpustite mi.“ Uklonil sa. „Dúfam, že vás nevyruším.“

Vstala a vystrúhala poklonu. „Vôbec nie. Len som prekvapená, že vás tu vidím.“

„Ja takisto. Je to už príliš dlhý čas.“

„Bola som na cestách.“

„Hádám správne, že ste do Swanfordu prišli navštíviť svojho brata?“

„Á-áno.“

„Zostávate tu, alebo v hájovni spolu s ním?“ Sir Frederick zdvihol obe ruky. „Nebojte sa, nezdvihli by sme vám nájom!“ Potichu sa zasmial a jej sa podarilo jemne sa usmiať.

Na jeho otázku však neodpovedala.

Keď nič viac nevravela, spýtal sa jej: „Navštívili ste príjemné miesta?“

„Ó áno, navštívili. Bath, Brighton, Paríž...“

„Navštívili...?“ Udivene nadvihol tmavé obočie.

Preglglá. Nemala by sa hanbiť za to, že prijala miesto spoločníčky, no opak bol pravdou. Už to zistil? Rose alebo niekto z Fenchurchovcov to mohli niekde spomenúť. Skôr než stihla odpovedať, krížom cez halu sa k nim náhlil druhý muž – bol

mladšou a svetlejšou verziou jej spoločníka a mal na sebe bezchybný odev hodný džentlmena.

„Paríž? *J'adore* Paríž. Nádhera.“ Zdalo sa, že pri tých slovách sa pohľadom zdržal na jej tvári, no pravdepodobne si to len predstavovala. Laktom šťuchol do svojho brata. „Predstav nás, Freddy.“

Sir Frederick zaváhal, no poslúchol ho. „Slečna Laneová, nie som si istý, či si budete pamätať môjho brata Thomasa Wil...“

„Tommy Wilford,“ mladší muž mu skočil do reči a uklonil sa. „Teší ma.“

Thomas bol príťažlivý a vekovo jej bol bližší, no ona vždy preferovala jeho staršieho brata.

„Otec slečny Laneovej bol náš vikár a keď som bol chlapec, tak bol mojím učiteľom,“ dodal Frederick.

Nadvihol zlatisté obočie. „Ach, áno! Obávam sa, že som vás hneď nespoznal, slečna Laneová. Vyrástli ste – a ak smiem dodať, do krásy!“

Sir Frederick pri Thomasovej lichôtke zovrel ústa. „Kým bola slečna Laneová dieťa, bol si poväčšine v škole a počas posledných rokov si mnoho času trávil v Londýne.“

„To všetko vysvetľuje. A legendárneho pána Lanea som nepoznal tak dobre ako môj brat, pretože prestal brať žiakov, keď som bol na štúdium dosť veľký. Freddy však o ňom hovorí veľmi často a s láskou.“

Frederick prikývol. „Jej brat John žije v hájovni. Možno si sa s ním už stretol.“

Zájem, ktorý žiaril Thomasovi v očiach, akosi pohasol. „Nie, nemal som to potešenie.“

Sir Frederick sa otočil naspäť k nej. „Na týždeň sme sa tu ubytovali,“ dodal. „V dome prebiehajú rekonštrukčné práce.“

„Aha, rozumiem. Čudovala som sa, prečo by ste zostávali tu, keď Wickworth je tak blízko.“

„A vy ste tu prečo, slečna Laneová?“

Dva páry podobných očí sa na ňu zvedavo zadívali.

Oblizla si suché pery. „Možno tu zostanem na noc alebo rovno aj na dve. Viete, môj brat je... ehm... zaneprázdnený písaním. Svojím príchodom som ho dosť prekvapila.“

„Nuž, nech je dôvod akýkoľvek, sme radi, že sme tu na vás natrafili. Všetkým, Freddy?“ Thomas znova štychol svojho brata lakťom do boku.

„Presne tak. Dúfam, že kým ste tu, naskytne sa nám príležitosť, aby sme sa mohli porozprávať o starých časoch.“

„Bola by som veľmi rada.“

Jednému i druhému kývla hlavou a potom sa vybrala naspäť k recepcnému pultu. Stál za ním ten istý recepcný a nezdalo sa, že by ho jej návrat veľmi potešil.

„Áno, slečna? Ako vám môžem pomôcť tentoraz?“

„Rada by som sa ubytovala, prosím.“

„V jednolôžkovej izbe?“

„Áno.“ Od hanby sa jej zapálili uši.

„Máte rezerváciu?“

„Nie. Je to problém?“

„Nuž, sme dosť vyťažení.“ Otvoril knihu návštev a tváril sa, že po strane zapísanej atramentom prechádza prstom až nadol. „Nie som si istý, či máme nejaké voľné izby.“

Hoci jedna jej časť by bola rada, keby mala výhovorku a mohla sa vrátiť naspäť do hájovne, no umrela by od hanby, keby sa pred Wilfordovcami mala zvrtnúť na odchod.

„Mám sa tu stretnúť s lady Fitzhowardovou,“ povedala tichším hlasom.

Na najbližší týždeň nemali v pláne, že sa stretnú, no Rebecca si to nechala pre seba.

„S lady Fitzhowardovou?“ Jeho nesúhlasný výraz sa trochu zmiernil. „Ach, mám tu jednu voľnú izbu, no nepatrí medzi tie najlepšie.“

„To je v poriadku. Nepotrebujem nič veľkolepé.“

Ak by aj bola dostupná nejaká lepšia izba, bola by radšej, keby nemusela platiť viac, než si tento neplánovaný pobyt vyžadoval.

„Na koľko nocí?“

„Nie som si ešte istá. Môžem to neskôr upresniť?“

„Dobre teda, slečna.“ Otočil knihu hostí k nej.

Kým vypisovala svoje údaje, recepčný vytiahol zo zásuvky kľúč a kývol na nosiča batožiny.

„Neville, odprevaď, prosím, slečnu Laneovú k izbe číslo trinásť.“

„Trinásť?“ mladík to prekvapene zopakoval, no potom mykol plecóm a zdvihol jej kufrík. „Dobre teda, tadiaľto, slečna.“

Neville kývol hlavou k točitému schodisku. „Do vašej izby sa dá dostať dvomi spôsobmi. Na prvé poschodie môžeme ísť hlavným schodiskom, alebo ak vám neprekáža trochu čerstvého vzduchu, môžeme prejsť arkádami. Podľa mňa to je rýchlejšie.“

Arkádami, v ktorých straší? pomyslela si Rebecca. Preglgla guču, ktorá jej detinsky navrela v hrdle. „Neprekáža mi to.“

Viedol ju cez halu a potom chodbou na štvorcové zatravnené nádvorie, ktoré bolo ohraničené krytým stĺporadím a chodníkmi. Arkády z jednej strany tvorili steny a z druhej stĺpy, ktoré podopierali niekoľko ozdobne zalomených oblúkov z kameňa. Z diaľky vyzerali ako okná, no v skutočnosti boli bez skla. Slnko cez ne vrhalo lúče svetla na kamennú dlažbu a „okná“ pôsobili ako vysoké horiace sviece.

Rebecca s pohľadom upretým hore obdivovala vejárovú klenbu stropu. Toľká nádhera pre ženy, ktoré zložili sľub chudoby. Alebo je tá nádhera určená pre Boha? Tak či onak, Rebecca bola rada, že mníšky boli na tomto mieste, kde strávili mnoho hodín v modlitbách, obklopené krásou.

„Tieto arkády boli kedysi srdcom celého kláštora,“ nosič sa pustil do rozprávania. „Zároveň ide o najstaršie miesto v celom kláštore. Keď svieti slnko a je príjemné počasie ako dnes, sú pôvabné. No v januári je tu chladno.“

„To si viem predstaviť. Je pravda, čo hovoria ľudia...? Straší tu?“

Voľnou rukou sa poškriabal za uchem a potom sa na ňu úkosom pozrel. „O tom by som naozaj nemal hovoriť. Nechcete, aby som sa dostal do problémov, všakže?“

„Samozrejme, že nie.“

Načiahol ruku k opačnému rohu nádvoria a ukázal na schodisko ponorené do šera. „Vaša izba je navrchu nočného schodiska.“

„Nočného schodiska?“

Prikývol. „Mníšky zo svojich izieb schádzali dole na omšu ešte za tmy. Kostol je priamo za týmito dverami.“ Ukázal smerom doprava. „Teda to, čo z neho zostalo.“

Rebecca zdvihla zrak k tmavému schodisku. V strede každého schodu bolo vidno preliačinu, ako keby po nich po celé stáročia stekal potôčik. Uvedomila si, že v tomto prípade išlo o zástup svedomitých nôh, ktoré zvykli kráčať na omšu a späť.

Viedol ju smerom hore. „Dávajte si pozor, kam stúpate.“

Na malom odpočívadle zahol a pokračoval vyššie. Celkom hore boli na jednej strane dvere, na druhej klenutý priechod bez dverí, ktorý viedol na hlavnú chodbu. Zvrtol sa k dverám, na ktorých bola umiestnená mosadzná tabuľka s vygravírovaným číslom 13. Keď ich s námahou odomkol, pokynul jej, aby vošla dnu. Položil jej kufrík na zem a prešiel k malému oknu, aby otvoril okenice.

„Táto izba sa veľmi často nepoužíva. Kedysi patrila k spálňam mníšok.“

V spartánskej izbe stála posteľ pre jedného, kreslo, stolík s umývadlom, toaletný stolík a malý šatník. *Pravdepodobne tu*

zvykli ubytovávať slúžky alebo komorníkov, pomyslela si Rebecca. Nad posteľou visel prostý kríž ako jasná pripomienka toho, že tu kedysi spávali zbožné ženy.

„Možno je malá, no má balkón.“ Ukázal na úzke dvere, ktoré naň viedli.

Potom sa pri pohľade na umývadlo – ležal v ňom vyschnutý pavúk – a jediný uterák zamračil. „Požiadam niektorú z chyžných, aby vám priniesla vodu a čisté uteráky.“

„Ďakujem.“ Z meštek na páse vytiahla mincu a podala mu ju.

„Ja ďakujem, slečna. Prajem vám príjemný pobyt.“

Rebecca sa zmohla na chabý úsmev. „Dúfam, že taký bude.“

Keď odišiel, zložila si čepiec, vytiahla svoje večerné šaty, aby ich rozprestrela a mohli sa narovnať, a potom si na stolík vyložila toaletné potreby. Hoci nad sumou za izbu lamentovala, zistila, že z pobytu v hoteli je nervózna a zároveň vzrušená – a to hlavne preto, že je v ňom ubytovaný aj sir Frederick Wilford.

Frederick sa išiel pozrieť na mladého plnokrvníka, ktorého mal ustajneného v stajniach patriacich k opátstvu. Chcel mať možnosť pohodlne si zajazdiť – a opustiť opátstvo – kedykoľvek bude chcieť. Po toľkej samote, ktorú zažíval za posledné roky, nebol zvyknutý na spoločnosť ľudí a zdvorilostné konverzácie ho rýchlo začali otravovať. Navyše nebol ten typ muža, ktorý by len tak posedával, bezcieľne táral alebo hral karty – to boli zábavky, ktoré si podľa všetkého vychutnával jeho brat. On však každý deň potreboval čistokrvného koňa, jasnú oblohu a míle dobrých ciest.

Keď dorazil do stajní, našiel svojho gaštanového žrebca spoločne prežúvať obsah vedra s krmivom. Kôň sa naňho pozrel, a keď ho spoznal, zaerdžal.

Táto scéna preniesla Fredericka celé roky do minulosti, do obdobia, ktoré strávil vo wickworthských stajniach – často v spoločnosti mladej Rebeccy Laneovej.

S týmto odvážnym dievčaťom, ktoré malo veľké orieškovo-hnedé oči, mal odjakživa blízky vzťah. Bola to prvorođená dcéra jeho milovaného učiteľa, pána Arthura Lanea.

Keďže o jazdu na koni a starostlivosť o tieto zvieratá preukazovala veľký záujem a jej rodičia nenamietali, Frederick ju naučil jazdiť a starať sa o ne. Rebecca sa do toho rýchlo dostala a jazdenie mala v krvi. Zároveň mala bystrú myseľ a znášala aj jeho spôsob výučby – najprv ju učil jazdiť, potom hrať šach a iné hry – a to s trpezlivosťou a oveľa väčším záujmom, než kedy prejavoval Thomas.

No neskôr, keď Frederick stretol nádhernú slečnu Sewardovú a zamiloval sa do nej, s rodinou Laneovcov si už nebol taký blízky. V porovnaní s chvíľami strávenými s príťažlivou ženou boli hry a jazdenie s dospievajúcou dievčinou oveľa zaujímavejšie.

Rebecca jeho odmietnutie a nezáujem evidentne zranilo, no čo mohol robiť? Bol čas oženiť sa a myšlienky na Rebeccu Laneovú vybledli. Bolo to len obyčajné dievča, navrával si. Veril, že sa zo sklamaní otrásie, dospeje a jedného dňa sa aj ona zamiluje.

No teraz...?

Rebecca Laneová už viac malým dievčaťom nie je. Ako povedal Thomas, poriadne vyrástla, a to do nevšednej krásy. Odkedy sa oženil, tak ju za tie roky párkrát letmo zahliadol ísť okolo a pred dvomi rokmi ju videl v kostole počas Vianoc. No keď ju teraz znova stretol zblízka a po dlhom čase, z predčasne zrelého dieťaťa, ktoré kedysi poznal, v nej nezostalo takmer nič. Namiesto toho videl elegantnú, slušnú a scestovanú ženu.

Po prvý raz za posledné roky sa zhrdzavené pánty na jeho zabarikádovanom srdci pokúsili s vŕzganím otvoriť.

Nie. Silno zavrel oči a spolu s nimi aj svoje srdce.

Rebecca je stále mladá a nevinná. Zaslúži si niekoho lepšieho, oveľa lepšieho než sklamaného vdovca, ktorý má takmer o desať rokov viac než ona a pošpinenú dušu.

Keď sa do jej upratanej a skromnej izby cez okno prelialo slnečné svetlo, obraz opátstva – temného a nebezpečného – začal v Rebeccinej mysli blednúť.

Neprijemný pocit z toho, čo jej John povedal a o čo ju požiadal, odsunula nabok a už krátko po tom, čo sa ubytovala, sa rozhodla, že hotel preskúma. Keď videla nádherne zrenovovanú vstupnú halu, chcela z miesta, ktoré kedysi považovala za neprístupné a desivé, vidieť viac.

Kým čakala na slúžku, pokúsila sa otvoriť dvere na balkón – poddali sa s neprijemným nárekom, pretože ich dlho nepoužívali. Z úzkeho balkóna s kovaným zábradlím a jednou ozdobnou stoličkou z rovnakého materiálu bolo vidno záhrady v opátstve. Možno by si tu mohla niekedy posediť alebo by si dokonca mohla ísť prezrieť záhrady. Najprv však chcela vidieť viac zo samotného opátstva.

Priateľsky usmievajúca sa chyžná prišla s krčahom teplej vody a uterákmi.

Rebecca ju na svoje prekvapenie spoznala. „Mary?“

Mladá žena zdvihla zrak a doširoka otvorila oči. „Slečna Laneová! Čo vy tu robíte?“

„Ja...“ začala habkať. Čo tu robí, keď jej brat žije v dome, ktorý je úplne v poriadku a menej ako dve míle odtiaľto?

„Som *taká* rada, že ťa vidím, Mary,“ povedala rýchlo, aby sa vyhla jej otázke. „Chýbaš nám v hájovni.“

Mary Hintonová u nich pracovala ako pomocnica a pomáhala Rose, až kým si viac nemohli dovoliť platiť dve slúžky.

„Neviedela som, že si si našla miesto tu,“ dodala Rebecca.
 „Myslela som si, že si vzala prácu u Griffithovcov.“

Dievčina prikývla. „Vzala, no tu je lepší plat, a tak som dala
 výpoveď a prišla som sem. Už to musí byť rok, čo som tu.“

„Páči sa ti práca v hoteli?“

Mary pokrčila pleciami. „Je to tu celkom dobré. Občas dostane
 prepitné. To sa mi páči. No inak je tu práca viac-menej
 taká istá ako hocikde inde.“

„Asi tu stretávaš aj... zaujímavých ľudí.“

„Občas. Hoci ja sa s hosťami v skutočnosti nestretávam, vie-
 te? Len im nosím veci a upratujem im izby. Niektorí sú milí
 a niektorí sú naozaj protivní.“ Zdalo sa, že dievča si uvedomilo,
 s kým sa rozpráva, a zahryzlo si do pery. „Prosím, neurazte sa,
 slečna. Nemyslela som to tak, teraz patríte medzi hostí aj vy.
 Svoju prácu si robím rada – najmä keď ide o vás.“

„Ďakujem ti, Mary. Kým som tu, budem sa usilovať, aby
 som nebola príliš protivná.“

Dievčina k nej zdvihla ustarostený pohľad, no keď videla, že
 Rebecca sa šibalsky usmieva, s úľavou sa usmiala aj ona a potom
 dokončila prácu, kvôli ktorej prišla.

Keď už stála vo dverách, povedala: „Vnútoraná toaleta je rov-
 no na konci priedochodu. Raňajky sa podávajú v refektárii alebo
 vám ich môžem priniesť sem do izby. Ak budete potrebovať čo-
 koľvek iné, len mi dajte vedieť.“

„Dám. Ďakujem ti, Mary.“

Keď chyzná odišla, Rebecca si umyla tvár a ruky a pred ma-
 lým zrkadlom si upravila vlasy. Potom vyšla z izby, zamkla za se-
 bou dvere a strčila si kľúč do meštek.

Namiesto toho, aby zišla opäť po nočnom schodisku, obiš-
 la ho a prešla cez klenutý priedochod priamo na hlavnú chodbu.

---

* Refektár je spoločná kláštorňá jedáleň (pozn. prekl.).

Postupne prechádzala popri očíslovaných dverách a z okien nasmerovaných k nádvoriu sledovala kláštorný dvor.

Prešla sa najprv po jednej a potom po druhej strane štvorca, do ktorého boli usporiadané chodby na prvom podlaží. Keď zahla k tretej strane, prešla ešte popri niekoľkých dverách a potom sa dostala na otvorenú balustrádu, pod ktorou sa rozprestierala recepcná hala.

Pred Rebeccou, priamo za hlavným schodiskom, bola pred poslednými dverami na konci chodby stolička, na ktorej sedel nejaký muž. Lámala si hlavu nad tým, čo tam robí. Aj keď sedel, bolo vidno, že má bezchybné držanie tela ako muž z armády, hoci mal na sebe obyčajné oblečenie. Ak aj nebol oficerom, mohol podľa nej byť pohoničom.

Pozrel sa jej smerom a prižmúril oči. To, že ju prichytil obzerať si ho, ju vyviedlo z rovnováhy, a tak sklonila hlavu a vybrala sa dolu schodmi, pričom sa pridržala zábradlia, aby sa nepošmykla, pretože schodisko bolo naozaj vysoké.

Keď zišla na prízemie, vyhla sa pohľadu neúctivého recepcného a prešla krížom cez halu. Vkročila do chodby, ktorá bola na jej opačnom konci, a prešla popri refektári a hotelovej kaviarni, aby potom zahla za roh. Zacítila závan vône pražených kávových zŕn a čerstvého chleba, na čo jej prázdny žalúdok zaprotestoval. Napadlo jej, či by bolo nevhodné, keby sa odvážila vojsť do jedálne sama. Mohla požiadať Mary, aby jej priniesla podnos do izby, čím by sa vyhla trápnej večeri osamote.

Ako pokračovala ďalej, všimla si, že hoci mnohé z hotelového zariadenia je evidentne nové, vo vzduchu ešte dožíva vôňa niečoho poznačeného vekmi. Vtiahla ju do nosa a snažila sa zistiť, čo to je. Jemná stuchlina spolu s... čím? S kriedovým prachom a kadidlom?

Vysoké stropy a vysoké dvere s hornými svetlákmi dodávali miestu oficiálny ráz, takže to tu pôsobilo ako na univerzite alebo v kostole. Napadlo jej, že kedysi tu vlastne bolo to aj to.

Ako zahla za ďalší roh, prešla popri zatvorených dverách s nápisom *Grand Suite* a popri priechode, ktorý viedol k zadnému východu.

Tesne vedľa priechodu zacítila vôňu kože a starých kníh. Uvedomila si, že je pri knižnici vybavenej stolíkmi a stoličkami, v ktorej si hostia mohli požičať knihy alebo odpisovať na svoju korešpondenciu. Rebecca sa rozhodla, že najprv dokončí obhliadku a nakukne do kaplnky a potom sa vráti a preskúma police s knihami.

Keď prešla popri nočnom schodisku, dostala sa k posledným dverám, o ktorých nosič batožiny povedal, že vedú k pozostatkom niekdajšieho kostola.

Opatrne odchýlila ťažké dvere a dúfala, že nenaruší nejakú bohoslužbu. Možno by sa mohla pomodliť za Johna, keď už je tam.

Vo vnútri zbadala ženu, ktorá so sklonenou hlavou kľačala pred oltárom obkoleseným plôtikom. V kaplnke bolo šero, no dopadali na ňu lúče svetla, ktoré sa dnu dostali cez vitrážové okná. Rebecca zahliadla klobúk so strieškou a líniu jej profilu.

Keď ju začula nariekať, vycúvala a potíšku za sebou zavrela dvere.

Vybrala sa opäť ku knižnici, a keď vošla dnu, objavila tam dve steny, ktoré boli od zeme až po strop zaplnené knihami. Pred kozubom stáli kreslá s vysokými chrbtovými opierkami, nechýbal ani šachový stolík s rozloženými figúrkami a niekoľko písacích stolov.

Zastala. Pri jednom zo stolov sedela žena otočená chrbtom k dverám a akurát sa chystala niečo napísať na papier. Vtom hárok pokrkvala, hodila ho do neďalekého koša a porazenecky si zložila hlavu do rúk.

Rebecca k nej podišla bližšie, no črievicou šuchla o podlahu, takže sa žena otočila a ponad plece sa na ňu pozrela.

„Dobrý deň, lady Fitzhowardová,“ ozvala sa Rebecca prekvapene.

Jej zamestnávateľka mala na sebe pod prsami zviazané empírové vrchné šaty s medenozlatými pásikmi a pod nimi mušelínovú róbu. Boli síce nemoderné, no nové a z veľmi kvalitnej látky. Jemné fižé jej zakrývalo ramená a dekolť.

Na hlave mala čipkou obrúbený čepiec. Ten zakrýval splasnuté vlasy, ktoré už bolo treba umyť, hoci lady Fitzhowardová zvyčajne mávala vlasy upravené do vysokého elegantného účesu. Takisto jej chýbal púder a rúž. Vyzerala utrápene a staršie a viac sa podobala na takmer šesťdesiatročnú ženu, ktorou naozaj bola.

„Prekvapuje ma, že som vás tu našla,“ dodala Rebecca a zrazu sa v jej prítomnosti cítila zvláštne.

Žena sa narovnala a opäť sa jej vrátilo sebavedomé správanie. Otrčila spodnú peru, ktorá jej prekryla úzku vrchnú, aby dala najavo nesúhlas.

„To isté by som mohla povedať o vás. Myslela som si, že ste išli pozrieť svojho brata.“

„Išla som. Minulú noc som strávila v hájovni, no... nie je pripravený na hostá. Navrhol mi, aby som išla sem a niečo odovzdala jeho známemu, ktorý tu je takisto ubytovaný.“

Žena sa na ňu pochybovačne pozrela spod privretých viečok.

Skôr než sa lady Fitzhowardová stihla dožadovať vysvetlenia, Rebecca poznamenala: „A ja som si myslela, že ste plánovali navštíviť svojich priateľov.“

Žena povýšene nadvihla bradu. „Rozmyslela som si to. Zjavne sme obe zmenili plány. Dúfam, že vás moja prítomnosť nerozčarovala. Bezpochyby ste dúfali, že si odo mňa oddýchnete.“

„Vôbec nie, milady. A dúfam, že ani vy nie ste sklamaná, že ma vidíte tak skoro.“

Žena zaváhala a potom chladne odpovedala: „V mojom prípade sa nič nezmenilo.“

Rebecce opäť zaškvrkalo v bruchu. Možno by pri večeri mohla sedieť pri lady Fitzhowardovej. Bolo by od nej veľmi trúfalé, keby sa jej na to opýtala? Teraz tu nebola v úlohe jej spoločníčky.

Rebecca sa rukou zľahka dotkla brucha. „Plánujete dnes večerať tu, milady?“ spýtala sa.

„Prečo? Chcete sa ku mne pridať?“

„Len ak by vám to neprekážalo. Nie som si istá, či by bolo vhodné, aby som večerala osamote. Nie v kaviarni, samozrejme, ale v hlavnej jedálni.“

„Nevidím dôvod, prečo by to nebolo vhodné. Včera som tam večerala osamote aj ja. No ja som stará a nepútam žiadnu pozornosť, zatiaľ čo vy ste mladá a pekná.“ Opäť si ju premerala nesúhlasným pohľadom. „No tá róba... Áno, môžete sa ku mne pripojiť – za predpokladu, že sa pôjdete prezliecť.“

Rebecca namiesto toho, aby sa urazila, pocítila úľavu. „Ďakujem vám.“

Žena nadvihla jedno riedke obočie. „Pripojíte sa aj pri platení účtu? Alebo chcete zrušiť dovolenku, ktorú máte tento týždeň, a znovu sa vrátiť k svojim náročným povinnostiam?“

„Ach, nedovolila by som si žiadať, aby ste za mňa platili. Za svoje jedlo si zaplatím, aby to bolo spravodlivé.“

Lady Fitzhowardová netrpezlivo mávla rukou. „Na tom nezáleží. Mám viac peňazí než ľudí, ktorí by mi robili spoločnosť. A vy toho veľa nezjete. Teda... ak vás zrazu neprepadla chuť na francúzske vína a vyberanú divinu.“

„Nie, milady,“ poponáhľala sa Rebecca s odpoveďou, no vtom si všimla, ako sa žene šibalsky lesknú oči. Rebecca sa nemeselo usmiala, takmer pritom zdržiavala dych, a keď sa jej zamestnávateľka uškrnula, uľavilo sa jej.

Niečo v jej výraze tváre sa Rebecce zdalo známe, no ten prchavý pocit sa vytratil, skôr než ho stihla lepšie preskúmať.

Z očí lady Fitzhowardovej sa jas vytratil tak rýchlo, ako sa tam objavil. „Večeriam o siedmej. Nemeškajte.“

Rebecca sa rýchlo uklonila a zvrtila sa na odchod. Svoj plán preskúmať police s knihami odsunula na neskôr.

„V ktorej izbe vás ubytovali?“ zavolala za ňou jej zamestnávateľka.

Rebecca sa k nej opäť otočila. „V izbe číslo trinásť.“

Lady Fitzhowardová prikývla. „Ja som v *Grande Suite*. O pol siedmej za vami pošlem Jolyovú, aby vám pomohla so šatami.“

„Ďakujem vám, milady.“

Rebecca sa po schodoch vracala do svojej izby a za pochodu hľadala v meštoku kľúč. Jeho kovový okraj sa zachytil do podšívky, v ktorej bola malá dierka. Ako tak stála pred svojimi dverami a opatrne kľúč oslobodzovala, na konci chodby zachytila nejaký pohyb.

Na opačnej strane nočného schodiska stála žena v klobúku so širokou strieškou a mordovala sa so svojím zámkom. Od zúfalstva tlmene vykrikla. Pán, ktorý vychádzal z toalety, to podľa všetkého začul a vybral sa jej smerom.

„Nejde vám to, slečna? Aj môj sa zasekáva. Ak chcete, s radosťou vám pomôžem.“

„Ach, to je od vás milé. Ďakujem.“ Spravila krok nabok.

„Fígel' je v tom, že keď otáčate kľúčom, musíte nadvihnúť kľučku,“ vysvetľoval jej priateľským hlasom „Takto.“ Ukázal jej to a zámok povolil.

„Nech sa páči.“ Vrátil jej kľúč a mladá žena sa mu opäť poďakovala.

„Nie je za čo.“ Úctivo sa jej uklonil a otočil sa, aby vykročil Rebecciným smerom.

Spoznala v ňom muža, ktorého nedávno videla sedieť pred jednou z izieb. Keď k nej rázne kráčal, zavrhla myšlienku, že by mohol byť pohoničom. Určite bol dôstojníkom, to si bola istá,

hoci bol v civile. Mohol mať niečo po štyridsiatke a hnedé vlasy mu nad čelom začínali rednúť. Dlhé bokombrady mal o odtieň svetlejšie.

Rebecca sa opäť zamerala na svoje dvere a odomkla ich tak, ako to videla robiť jeho. Zdvorilo jej kývol hlavou a odpochodoval cez spájaciu chodbu preč.

Svojím správaním a ochotou pomôcť na ňu zapôsobil a vnímala ho ako úctivého muža s priam otcovským vystupovaním. Na chvíľu jej to pripomenulo, ako jej chýba drahý *papa*.

Striasla zo seba horkosladkú spomienku a do izby vkročila s rozhodným úsmevom, pretože si zaumienila, že si tento neplánovaný pobyt naplno užije.

Páči sa kniha? Objednajte si ju u vydavateľa.